

PRIJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA

376 HAKOM

Primi,eno: 28.01.2021., 09:24 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-07/19-01/200	376-08	
Uredžbeni broj:	Priloci:	Vrijednost:
437-21-05	0	

Poslovni broj: 18 UsI-505/19-7

REPUBLIKA H
UPRAVNI SUD
Split, Put Suđ

d2618520

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Upravni sud u Splitu, po sutkinji toga suda Marici Goreta, uz sudjelovanje zapisničarke Nataše Brajević, u upravnom sporu tužitelja

protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe HP-Hrvatske pošte d.d., Zagreb, Jurišićeva 13., radi rješavanja spora između korisnika i davatelja poštanskih usluga, izvanraspravno, dana 25. siječnja 2021.,

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje odluke tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Klasa: UP/I-344-08/19-02/183, Urbroj: 376-04-19-4 od 30. rujna 2019.

Obrazloženje

Osporavanom odlukom tuženika, Klasa: UP/I-344-08/19-02/183, Urbroj: 376-04-19-4 od 30. rujna 2019., odbačen je kao nedopušten zahtjev za rješavanje spora, korisnika

(ovdje tužitelja), s davateljem poštanskih usluga HP - Hrvatska pošta d.d., Zagreb, Jurišićeva 13 (dalje HP-ovdje zainteresirane osobe), u vezi s rješavanjem prigovora zbog neobavljanja ugovorene usluge uručenja preporučene pošiljke broj: kao nedopušten.

U pravodobno podnesenoj tužbi ovome sudu tužitelj navodi da je osporavana odluka tuženika donesena uz povredu upravnog postupka, uz pogrešno i nepotpuno iznošenje činjeničnog stanja, te uz pogrešnu primjenu materijalnog prava. Nadalje se u tužbi navodi da u obrazloženju pobijane odluke tuženik navodi da ne može odlučivati o osnovanosti tužiteljevog zahtjeva (za mirnim rješavanje spora) jer da nema zakonskih pretpostavki za vođenje takvog postupka, iako da je predmetni spor nastao zbog obavljanja necjelovite poštanske usluge preporučene pošiljke prijamnog broja od strane HP-a, a tužitelj da je prošao svu moguću zakonsku proceduru preko odgovora HP-a broj: HP-05/12/2/1-15484/19 od 15. svibnja 2019. i odgovara Povjerenstva za pritužbe potrošača koje djeluju pri HP-u (u nastavku: Povjerenstvo) broj: DP-07-022399/19 od 3. srpnja 2019., dok nije, sukladno članku 55. stavak 1. Zakona o poštanskim uslugama (u nastavku: ZPU) i prema pravnoj pouci Povjerenstva, dana 18. srpnja 2019. podnio tuženiku navedeni zahtjev. Tuženik da je prihvatio i usvojio obavještenje HP-a prema kojem je prigovor tužitelja HP-u od 15. travnja 2019. podnesen nepravovremeno, ali da je odbacio kao nedopuštene navode tužitelja prema kojima je njegov prigovor HP-u od 15. travnja 2019. podnesen pravovremeno, što da

predstavlja nezakonito postupanje jer da je tuženik u biti oduzeo pravo tužitelju da se koristi odredbama ZPU-a. Osim toga, tuženik da je odbacio navedeni zahtjev tužitelja kao nedopušten temeljem članka 41. stavak 2. Zakona o općem upravnom postupku (u nastavku: ZUP) koji određuje da službena osoba rješenjem odbacuje zahtjev stranke ukoliko ne postoje zakonske pretpostavke za vođenje tog postupka, a tuženik je u ovoj pravnoj stvari donio odluku, a ne rješenje. Naime, tuženik da je svoje odbacujuće rješenje utemeljio na sasvim drugom zakonskom propisu, članku 41. st. 2. ZUP-a, koji da doduše određuje da će službena osoba rješenjem odbaciti zahtjev stranke kad ne postoje zakonske pretpostavke za vođenje postupka, ali je taj zakonski propis da je nezakonito, ali i kontradiktorno povezo sa odredbama ZPU-a koje da s njime nemaju nikakvu pravnu povezanost, jer da se članak 8. stavak 1. točka 8 ZPU-a odnosi na tuženikovu nadležnost za rješavanje (svih) sporova između davatelja poštanske usluge (HP-a u ovoj pravnoj stvari) i korisnika poštanske usluge (tužitelja u ovoj pravnoj stvari), a članak 10. stavak 3. ZPU-a da se odnosi na odlučivanje stručne službe tuženika koje da je opet povezano s odredbama ZPU-a i Zakona o elektroničkim komunikacijama (a ne s odredbama Zakona o općem upravnom postupku). Nadalje se u tužbi navodi da, iako je pobijanim rješenjem tuženik odbacio navode tužitelja (o pravovremenom podnošenju svog prigovora HP-u od 15. travnja 2019.) kao nedopuštene, tuženik da se svejedno upustio u obrazlaganja i potvrđivanje stavova HP-a i Povjerenstva prema kojima je prigovor tužitelja HP-u od 15. travnja podnesen nepravovremeno, pa tužitelj iz svih zakonskih razloga osporava i te navode tuženika. Tužitelj smatra da su nesporne činjenice da je 9. siječnja 2019. HP zaprimila predmetnu pošiljku prijamnog broja (od pošiljatelja), da je 15. travnja 2019. tužitelj podnio prigovor HP-u i naposljetku da je člankom 54. stavak 1. ZPU-a određeno da korisnik poštanske usluge može podnijeti prigovor HP-u u roku od tri mjeseca od dana predaje poštanske pošiljke. Međutim, tužitelj da je kao primatelj pošiljke ipak predao svoj prigovor od 15. travnja 2019. u zakonskom roku od tri mjeseca jer da se članak 54. stavak 1. ZPU-a se odnosi na (sve) korisnike poštanskih usluga, dakle i na primatelja i na pošiljatelja pismena, što da znači da se dio izreke iz navedenog propisa „dan predaje poštanske pošiljke u unutrašnjem prometu“ sa aspekta primatelja pismena (tužitelja u ovoj pravnoj stvari) odnosi na dan kad u je HP predala pismeno ili na dan kad mu je HP predala obavijest o prispijeću tog pismena, a to da je bilo 15. siječnja 2019., prema Obavijesti o prispijeću predmetnog pismena, službenom obrascu HP-a, koji da je HP ostavio u poštanskom sandučiću tužitelja (navedenog 15. siječnja 2019.). U tužbi se ističe i to da u odredbama ZPU-a nigdje ne piše „tko predaje kome poštansku pošiljku“, tj. odnosi li se to na pošiljatelja koji je predaje HP-u ili na HP koji je predaje primatelju, što da znači da se odnosi i na pošiljatelja i na primatelja, i to svakoga sa svojim datumom svoje predaje, za kojeg ima saznanja. Tuženik da je izveo pravu „pravnu akrobaciju“ kojom da je na drugoj stranici obrazloženja pobijanog rješenja utvrdio da žig na kuverti pošiljke, kojim HP (u svom poštanskom uredu) potvrđuje primitak pošiljke od strane pošiljatelja predstavlja događaj od kojeg se počinje računati zakonom propisani rok od tri mjeseca za slanje prigovora iz članka 54. ZPU-a, što da proizlazi iz članka 31. ZPU-a, koji da se odnosi na Ugovor (bez pisanog oblika) o pristupanju, kojim se uređuju prava i obveze između davatelja poštanske usluge (HP-a u ovoj pravnoj stvari) i pošiljatelja pismena. Tužitelj ističe da u članku 31. stavak 5. ZPU-a zaista piše kako nakon uručenja poštanske pošiljke određena prava i obveze iz tog ugovora o pristupanju prelaze sa pošiljatelja na primatelja pismena (tužitelja u ovoj pravnoj stvari), ali da nigdje ne piše (niti u jednom zakonu ili propisu) da se dan stavljanja žiga na kuvertu počinje računati kao dan početka roka od tri mjeseca za podnošenje prigovora HP-u iz članka 54. ZPU-a. Međutim, u zakonu da piše, a prema članku 31. stavak 2. ZPU-a, da se otisak žiga na kuvertu pošiljke stavlja samo onda kad se ne izdaje potvrda o primitku pošiljke, što da nije slučaj u ovoj pravnoj stvari o kojoj se radilo o preporučenoj pošiljci s povratnicom za koju da se obvezno izdaje i popunjava potvrda o primitku pošiljke (od strane HP-a). Osim

toga, na službenoj Internet stranici HP-a da jasno piše što za HP znači žig na kuverti pošiljke, iz čega da proizlazi zaključak da on nema nikakvu pravnu povezanost sa računanjem roka za podnošenje prigovora HP-u od strane primatelja te pošiljke. Nadalje se navodi da, znajući da navedeno korištenje (zlouporaba) članka 31. ZPU-a nije dovoljno za pravdanje svog nezakonitog rješenja, tuženik da je pokušao i „leksičkim doskočicama“ dokazati da je tužitelj svoj predmetni prigovor od 15. travanja 2019. podnio nepravovremeno (HP-u). Tuženik da je tako na drugoj stranici obrazloženja pobijanog rješenja naveo kako je prema članku 2. stavak 28. točka 1. ZPU-a određeno da je primatelj pošiljke (tužitelj u ovoj pravnoj stvari) pravna ili fizička osoba na koju je pošiljka adresirana i kojoj se pošiljka treba uručiti temeljem naloga pošiljatelja, pa budući da se primatelju pošiljke ta pošiljke ne predaje nego mu se uručuje, to da bi trebalo značiti da pošiljatelj predaje pošiljku HP-u, što da u smislu članka 54. stavak 1. ZPU-a, koji se odnosi na „dan predaje poštanske pošiljke“, definira dan od kojeg počinje teći rok za podnošenje prigovora HP-u (od tri mjeseca u ovoj pravnoj stvari). Međutim, da niti prema tako izopačenoj pravnoj logici tuženika, niti pošiljatelj ne predaje pošiljku HP-u nego je šalje, jer jednako tako kao što članak 2. stavak 1. točka 28. ZPU-a određuje pojam „primatelja“ (pošiljke), tako da i članak 2. stavak 1. točka 16. ZPU-a određuje pojam pošiljatelja (pošiljke) kao pravnu ili fizičku osobu koja šalje pošiljku (s određenim pravima i obvezama). Iz navedenog da je jasno da „dan predaje pošiljke“, od kojega počinje teći rok za podnošenje prigovora HP-u u smislu članka 54. stavak 1. ZPU-a, za pošiljatelja i primatelja pošiljke ne može biti u isti dan, jer da za pošiljatelja taj rok počinje teći od dana kad je predao pošiljku HP-u, a za primatelja rok da počinje teći od dana kad mu je HP predala pošiljku (ili ostavila Obavijest o prispijeću pošiljke u njegovom poštanskom sandučiću, kao u ovoj pravnoj stvari), jer da je tada primatelj zapravo dobio prva saznanja o toj pošiljci. U suprotnom da bi primatelj imao manje vremena od pošiljatelja za podnošenje prigovora, što da predstavlja kršenje zakona, ali i Ustava Republike Hrvatske. Tužitelj zaključno ukazuje na postojanje dvostrukih mjerila tuženika. Naime, dok tuženik zamjera tužitelju na (nepostojećem) prekoračenju roka za podnošenje prigovora HP-u, dotle da namjerno ignorira prekoračenje roka isporuke predmetne pismovne pošiljke, jer budući da je HP zaprimila predmetnu pismovnu pošiljku 9. siječnja 2019. (od pošiljatelja pismena), onda da je bila u obvezi isporučiti pošiljku primatelju pismena (tužitelju u ovoj pravnoj stvari) najkasnije do 12. siječnja 2019., odnosno u roku od tri radna dana, što da HP nije učinila nego da je tek 15. siječnja 2019. pokušala isporučiti predmetnu pismovnu pošiljku. Slijedom svega navedenog tužitelj predlaže da se osporavana odluka tuženika poništi.

Tuženik u odgovoru na tužbu u bitnome navodi da tužbu smatra neosnovanom, da je u provedenom upravom postupku utvrdio sve činjenice koje su od važnosti za donošenje zakonitog i pravilnog upravnog akta, poštujući pri tome načelo zakonitosti iz članka 5. ZUP-a i načelo utvrđivanja materijalne istine iz članka 8. ZUP-a te da je osporavana odluka u svemu obrazložena i u skladu s odredbom članka 98. stavka 5. ZUP-a. U konkretnom slučaju, da je na temelju spisu priložene dokumentacije, utvrdio kako je zainteresirana osoba u odnosu na rješavanje prigovora/pritužbe postupila sukladno odredbi članka 54. ZPU, budući da iz dokumentacije koja prileži spisu proizlazi, da je predmetna pošiljka predana u sustav HP-a 9. siječnja 2019., a da je tužitelj prigovor HP, podnio 15. travanja 2019., slijedom čega da proizlazi da je isti podnio prigovor izvan zakonskog roka od 3 mjeseca, koji je propisan odredbom članka 54. stavka 1. ZPU-a. Obzirom na navedeno da je utvrđeno kako u konkretnom slučaju nisu ispunjene zakonske pretpostavke za pokretanje postupka. U odnosu na navode tužitelja prema kojima je osporavajuća odluka nezakonita zato što je naslovljena kao odluka, a ne rješenje, tuženik ističe kako je odredbom članka 96. ZUP-a određeno da se o upravnoj stvari odlučuje rješenjem te da sukladno zakonu akt kojim se odlučuje o upravnoj stvari može imati i drugi naziv. Imajući na umu odredbu članka 55. stavka 7. ZPU-a da proizlazi kako su navodi tužitelja u potpunosti neosnovani te da je sasvim irelevantno je li o

predmetnoj upravnoj stvari odlučeno rješenjem ili odlukom obzirom da je zakonskim odredbama dana mogućnost da akt ima i drugi naziv. U odnosu na tužiteljevo tumačenje zakonske odredbe članka 54. stavak 1. ZPU-a, prema kojem se rok za podnošenje prigovora HP-u, računa različito za primatelja i za pošiljatelja, na način da se za pošiljatelja rok računa od dana kada je isti predao pošiljku HP-u, a za primatelja taj rok počinje teći od dana kada mu je HP-e predala pošiljku (ili ostavila obavijest o prispijeću), tuženik ističe, kako su isti pogrešni i neutemeljeni. Ističe naime da iz odredbi članka 2. stavak 1. točka 16., 20., 28., 33. i članka 37. ZPU-a jasno proizlazi distinkcija između pojam predaje i uručenja, a navedeno da je posebno jasno definirano i u Općim uvjetima o obavljanju univerzalne usluge HP-a, pa da je tako odredbom članka 26. Općih uvjeta za obavljanje univerzalne usluge HP propisano kako je prijem poštanskih pošiljaka postupak preuzimanja poštanskih pošiljaka radi uručenja primatelju te da preporučenu pošiljku pošiljatelj predaje uz odgovarajuću potvrdu, dok da je iz odredbe članka 42. Općih uvjeta za obavljanje univerzalne usluge HP-a razvidno, kako se pod uručenjem poštanskih pošiljaka podrazumijeva dostava i isporuka poštanskih pošiljaka primatelju, kao i to da se poštanske pošiljke za koje se izdaje potvrda o primitku, uručuju osobno primatelju. Iz navedenih odredbi da jasno proizlazi kako se pošiljka primatelju ne predaje već da se ista primatelju uručuje. Slijedom navedenog sasvim da je izvjesno da se rok za predaju prigovora HP-u, i za pošiljatelja, i za primatelja računa od istog dana, a to da je od dana predaje pošiljke davatelju, jer da bi u suprotnom u zakonu moralo stajati da se početak roka za podnošenje prigovora iz članka 54. ZPU-a, za pošiljatelja računa od dana predaje pošiljke u sustav HP-a, a za primatelja od dana njenog uručenja. U odnosu na navode tužitelja o postojanju dvostrukih kriterija i njegovom prigovoru koji se odnosi na prekoračenje roka, tuženik ističe kako su isti u ovoj pravnoj stvari u potpunosti irelevantni i neosnovani. Ipak ističe kako iz odredbi članka 31. stavak 5. ZPU-a i članka 57. stavaka 1. ZPU-a te iz odredbi članka 55. Općih uvjeta o obavljanju univerzalne usluge HP-a, proizlazi da tužitelj nije ovlaštena osoba za podnošenje prigovora koji se odnosi na prekoračenje roka prijensa i uručenja preporučene pošiljke već da je to isključivo pošiljatelj koji je platio poštarinu za ugovorenu poštansku uslugu. Tužitelj da bi eventualno, mogao podnijeti navedeni prigovor, uz dostavu pisane izjave pošiljatelja kojom se isti odriče prava na naknadu štete u njegovu korist. Slijedom svega navedenog tuženik smatra kako u konkretnom slučaju nisu ispunjene zakonske pretpostavke za pokretanjem postupka te da je zahtjev tužitelja odbacio kao nedopušten. Zaključno navodi da je osporavana odluka zakonita te predlaže da se zahtjev tužitelja odbije kao neosnovan.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu u bitnome navodi kako se u konkretnom slučaju radilo o odbačaju prigovora tužitelja kao nedopuštenog, obzirom da je isti nepravovremen sukladno članku 54. stavak 1. ZPU-a. U provedenom postupku da je utvrđeno kako je predmetna pošiljka prijamni broj _____ bila zaprimljena u sustavu davatelja usluga dana 9. siječnja 2019., a o čemu da je tužitelj bio obaviješten na temelju datuma koji se nalazi na žigu prijamnog poštanskog ureda na samoj pošiljci. Tužitelj da je podnio prigovora tek 15.4.2019. Isti da pogrešno tumači zakonske odredbe članka 54. st. 1. ZPU-a, prema kojemu se rok za podnošenje prigovora HP-Hrvatskoj pošti d.d. računa različito za primatelja i za pošiljatelja, na način da se za pošiljatelja rok računa od dana kada je isti predao pošiljku HP-u, a za primatelja taj rok da počinje teći tek od dana kada u je HP d.d. predala pošiljku ili ostavila obavijest o prispijeću pošiljke. Stoga se ističe kako su navodi netočni i neutemeljeni. Naime, iz odredbe članka 2. stavak 1. i članka 37. važećeg ZPU-a da jasno proizlazi distinkcija između pojma predaje i pojma uručenja, a navedeno da je posebno jasno definirano i u Općim uvjetima o obavljanju univerzalne usluge. Odredbom članka 26. Općih uvjeta za obavljanje univerzalne usluge da je propisano kako je prijem poštanskih pošiljaka postupak preuzimanja poštanskih pošiljaka radi uručenja primatelju te da preporučenu pošiljku pošiljatelj predaje uz odgovarajuću potvrdu, dok da je iz odredbe članka

42. Općih uvjeta za obavljanje univerzalne usluge vidljivo kako se pod uručenjem poštanskih pošiljaka podrazumijeva dostava i isporuka poštanskih pošiljaka primatelju, kao i to da se poštanske pošiljke za koje se izdaje potvrda o primitku, uručuju osobno primatelju. Iz navedenih odredbi da jasno proizlazi kako se pošiljka primatelju ne predaje već da mu se uručuje. Nadalje zainteresirana osoba navodi i kako je zahtjev tužitelja za dostavom dokumentacije iz postupka koji je kod zainteresirane osobe proveden u povodu prigovora i pritužbe tužitelja nejasan, dok su navodi o nezakonitom postupanju i navodnom zataškavanju paušalni i isključivo usmjereni na obijesno parničenje i zlouporabu procesnih ovlaštenja. Posebno ističe kako je ovdje tuženiku u povodu tužiteljeva zahtjeva za rješavanjem spora dostavila svu dokumentaciju na temelju koje je donesena odluka Službe za korisnike i Povjerenstva za pritužbe potrošača, a istu dokumentaciju tuženik da će dostaviti sudu u povodu zaprimljene tužbe, pa da traženu dokumentaciju tužitelj može u cijelosti vidjeti uvidom u spis gornjeg poslovnog broja. Nadalje se ističe kako je kod zainteresirane osobe sukladno odredbi članka 54. ZPU-a u odnosu na uručenje ovdje predmetne pošiljke proveden postupak u povodu prigovora i pritužbe tužitelja, povodom kojih da su donesene odluke, a ne kako to tužitelj pogrešno navodi odgovori odnosno dopisi. Naime, u svakoj je odluci zainteresirane osobe da je jasno navedeno da se prigovor odnosno pritužba odbija sa prethodno jasno navedenim razlozima odbijanja, dok da je na kraju svake odluke stavljena uputa u pravnom lijeku. Ističe se i to kako se postupak inspekcijskog nadzora provodi radi ispitivanja da li pružatelj poštanske usluge istu obavlja sukladno Zakonu o poštanskim uslugama i aktima Svjetske poštanske unije i drugih međunarodnih ugovora. Pri tome da su dužnosti i ovlaštenja tuženika u postupku inspekcijskog nadzora propisani odredbom članka 60. ZPU-a te da je istom predviđen nadzor pružanja poštanskih usluga, a eventualno donesene odluke u tako provedenom postupku da nisu od utjecaja na prethodno pokrenute pojedinačne postupke koji se vode po prigovorima korisnika. Na taj način da je nejasno kakvog bi utjecaja provedeni inspekcijski nadzor imao na predmet ovog postupka, a s time u vezi i na predmet postupka koji je već proveden kod tuženika. Slijedom naprijed navedenog zainteresirana osoba predlaže u cijelosti odbiti tužbeni zahtjev tužitelja.

Tužitelj podnesku zaprimljenom kod ovoga suda dana 27. svibnja 2020. ukazuje na nepotpuno iznošenje činjeničnog stanja u podnescima tuženika i zainteresirane osobe. Naime, ističe da tuženik na drugoj stranici svog podneska navodi da postoji jasna distinkcija između pojmova „predaje“ i „uručenja“ (pošiljke), zato što u jednom internom propisu zainteresirane osobe, članak 26. Općih uvjeta za obavljanje univerzalne usluge (u nastavku: Općih uvjeta) piše da „preporučenu pošiljku pošiljatelj predaje uz potpis“, dok u drugom internom propisu, članak 42. Općih uvjeta piše da se „poštanske pošiljke uručuju primatelju“. Međutim, zakonski propis koji uvijek ima veću pravnu snagu od nekog internog propisa, pošiljatelja pošiljke da ne definira kao osobu koja pošiljku predaje nego kao osobu koju pošiljku šalje, članak 2. stavak 1. točka 16, ZPU-a, citat: „pošiljatelj: pravna ili fizička osoba koja šalje poštansku pošiljku i koja je nositelj svih prava i obveza iz ugovora, do propisnog uručjenja pošiljke“. Ukoliko bi netko slijedio tuženikovu pravnu logiku, onda da bi mogao zaključiti da se članak 2. stavak 1. točka 16. ZPU-a nalazi u koliziji s člankom 26. Općih uvjeta, odnosno da postoji jasna distinkcija između pojmova „slanja“ i „predaje“ pošiljke. Nadalje tužitelj ističe da članak 2. stavak 1. točka 16. ZPU-a nije u nikakvoj koliziji s člankom 26. Općih uvjeta, iako riječ „slati“ ne znači isto što i riječ „predati“. Naime, pošiljatelj kao osoba koja pošiljku šalje, tu svoju pošiljku da ne šalje osobno nego da je samo predaje zainteresiranoj osobi koja da je onda šalje preko svojih službi i u konačnici isporučuje primatelju. Kad pošiljka stigne u poštanski ured u mjestu prebivališta primatelja, onda da zainteresirana osoba propisanim načinom isporučuje pošiljku primatelju, ali tako da u biti pošiljku predaje primatelju, a to u slučajevima kad mu je ne isporučuje ostavljanjem u njegov poštanski sandučić. Dakle, jednako tako kao što ne postoji jasna distinkcija između „predaje“ i „slanja“

pošiljke, tako da ne postoji jasna distinkcija između „predaje“ i „isporučivanja“ pošiljke, jer da se pojam „predaja pošiljke“ već nalazi inkorporiran u tim pojmovima „slanja“ i „isporučivanja“ pošiljke, a to uz uvjet da se gore navedeno promatra kroz odredbe ZPU-a i Općih uvjeta, a ne selektivno i birokratski, kroz leksičke doskočice. U suprotnom da bi, sukladno tuženikovom uočavanju jasnih distinkcija, pojam „pošiljatelja“ trebalo zamijeniti pojmom „predavatelja“, dok da bi pojam „davatelja poštanskih usluga“ (zainteresirane osobe) trebalo zamijeniti pojmom „istovremenog pošiljatelja i isporučitelja“ itd. U konkretnom slučaju, tuženik da je odbacio zahtjev tužitelja zbog navodnog kašnjenja od pet dana (prilikom podnošenja prigovora od 15. travanja 2019., a po tuženiku da je to trebao učiniti do 10. travnja 2019.), dok da je za dokazano prekoračenje roka zainteresirane osobe od tri dana (obavijest o prispjeću predmetne pošiljke primatelju je isporučila 15. siječnja 2019., a trebala je to učiniti najkasnije do 12. siječnja 2019., jer je pošiljku zaprimila od pošiljatelja 9. siječnja 2020.) nema nikakvih sankcija. Ističe se postojanje dvostrukih mjerila u svezi istovjetne pravne stvari – nepravovremenosti postupanja – s tim da tužitelj osporava samo postojanje vlastitog nepravovremenog postupanja, dok da tuženik zataškava dokazanu nepravovremenost postupanja zainteresirane osobe, jer da ništa ne poduzima po tom pitanju. Nadalje, ni tuženik ni zainteresirana osoba u svojim podnescima da nisu ni pokušali osporavati postojanje spora između tužitelja i zainteresirane osobe u svezi s rješavanjem prigovora (tužitelja) iz članka 54. ZPU-a, pa da je to još jedan pokazatelj da je odluka tuženika o odbacivanju zahtjeva tužitelja za rješavanje spora zbog njegove nedopuštenosti – nezakonita u potpunosti. U odnosu na obostrano navođenje da prema članku 96. ZUP-a akt kojim se odlučuje o upravnoj stvari može imati i drugi naziv, pa da je tako svejedno je li donesena odluka ili rješenje, tužitelj ukazuje na poveznicu između članka 96. stavak 2. ZUP-a i članka 41. stavak 2. ZUP-a, jer da članak 96. ZUP-a nije bezuvjetan nego da je uvjetovan sukladno zakonu, odnosno članku 41. stavak 2. ZUP-a koji propisuje da se mora donijeti rješenje ukoliko se želi odbaciti zahtjev, a što da nije bio slučaj u ovoj pravnoj stvari. Nadalje tužitelj u odnosu na navode zainteresirane osobe ističe da je većina njih istovjetna navodima tuženikovog podneska od 12. prosinca 2019., te da se na iste već očitovao u ovom podnesku, a ovom prilikom navodi kako zainteresirana osoba nije naznačila propis ili zakon u kojem piše da se dan stavljanja žiga na kuvertu pošiljke počinje računati kao dan početka roka od tri mjeseca za podnošenje prigovora istoj prema članku 54. ZPU-a, te da je žig na kuverti predmetne pošiljke, kao i u mnogim drugima koje ona izdaje nejasan i nerazumljiv, tako da se iz istog nije moglo razaznati – ništa. U odnosu na navode zainteresirane osobe kako joj je zahtjev tužitelja za dostavom dokumentacije ovog predmeta nejasan, ali da je tuženiku dostavila svu dokumentaciju, tužitelj ističe da uopće nije zatražio tu dokumentaciju, niti od tuženika, niti od zainteresirane osobe, nego je samo na drugoj stranici svog zahtjeva tuženiku od 02. kolovoza 2019. (za rješavanje spora) konstatirao da njemu kao tužitelju zainteresirana osoba nije dostavila službeni dokument kojim bi mogla utvrditi da se žigom na kuverti pošiljke dokazuje datum predaje pošiljke zainteresiranoj osobi.

U smislu odredbe članka 36. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ broj: 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17 - dalje: ZUS-a) sud je odlučio bez održavanja rasprave, na temelju razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja (članak 55. stavak 3. ZUS-a) i utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odredbom članka 54. stavka 1. ZPU-a, propisano je da korisnik poštanskih usluga može podnijeti pisani prigovor davatelju poštanskih usluga u slučaju gubitka poštanske pošiljke, prekoračenja roka za prijenos i uručenje pošiljke, u slučaju kada davatelj poštanskih usluga nije obavio uslugu ili je nije obavio u cijelosti te u slučaju oštećenja, odnosno umanjenja sadržaja pošiljke, u roku od tri mjeseca od dana predaje poštanske pošiljke u unutarnjem prometu, odnosno u roku od šest mjeseci u međunarodnom prometu.

Odredbom članka 55. stavka 1. ZPU-a, propisano je da u slučaju spora između korisnika i davatelja poštanskih usluga u vezi s rješavanjem prigovora iz članka 54. ovoga Zakona, korisnik poštanskih usluga može podnijeti zahtjev za rješavanje spora Agenciji u roku od 30 dana od dana dostavljanja pisanog odgovora povjerenstva za pritužbe potrošača iz članka 54. stavka 5. ovoga Zakona. Zastara osporene tražbine ne teče za vrijeme rješavanja spora pred Agencijom.

Odredbom članka 31. ZPU-a propisano je kako se Ugovor o pristupanju smatra sklopljenim od nadnevka na otisku žiga davatelja poštanskih usluga na potvrđi o primitku pošiljke, odnosno na pošiljci kada se ne izdaje potvrda o primitku pošiljke i od kojeg trenutka za davatelja poštanskih usluga i korisnika nastaju određena prava i obveze.

Odredbom članka 32. ZPU-a propisano je da je poštanska pošiljka vlasništvo pošiljatelja sve dok nije uručena primatelju ili drugoj ovlaštenoj osobi.

Odredbom članka 2. stavka 1. točka 28. ZPU-a određeno je, kako je primatelj pravna ili fizička osoba na koju je poštanska pošiljka adresirana i kojoj se pošiljka treba uručiti na temelju naloga pošiljatelja, a isto proizlazi i iz zakonske odredbe članka 37. ZPU-a kojom je definirano uručenje poštanskih pošiljaka.

Odredbom članka 80. stavka 2. ZUP-a određeno je, kako se dan u koji pada događaj od kojeg se računa trajanje roka ne uračunava u rok, već se početak roka računa od prvog sljedećeg dana.

Iz podataka spisa ovog upravnog spora te podataka spisa tuženog tijela dostavljenog uz tužbu razvidno je, te među strankama nije sporno, kako slijedi:

Tužitelj je tuženiku dostavio zahtjev, datiran sa 18. srpnja 2019., za rješavanje spora davateljem poštanskih usluga HP-Hrvatskom poštom, ovdje zainteresiranom osobom, vezano za rješavanje prigovora zbog neobavljanja cjelovite poštanske usluge prilikom drugog dostavljanja preporučene pošiljke prijamnog broja: _____ sukladno odredbama članka 55. ZPU-a. U zahtjevu u bitnome navodi da ga zainteresirana osoba nije obavijestila da određenog dana i sata bude na određenom mjestu radi pokušaja druge dostave predmetnog pismena sukladno odredbi članka 85. stavak 2. Zakona o općem upravnom postupku već da je preko Obavijesti o prispjeću pošiljke (službenom obrascu HP-a) od 15. siječnja 2019. navela da će druga dostava biti obavljena nakon isteka roka (od pet radnih dana za prvu dostavu) u tzv. „prijepodnevnim satima“. Iskazao je nezadovoljstvo načinom na koji je zainteresirana osoba odlučila o njegovom prigovoru i pritužbi tražeći da tuženik korigira odluku zainteresirane osobe i Povjerenstvu za pritužbe potrošača pri zainteresiranoj osobi. Ujedno traži i donošenje odluke o blagovremenom podnošenju njegovog prigovora zainteresiranoj osobi.

Prethodno je tužitelj dana 15. travnja 2019. uputio prigovor zainteresiranoj osobi zbog navedene necjelovite usluge, a koji prigovor je Odlukom Službe za korisnike zainteresirane osobe, broj: HP-05/12/2/1-15484/19 od 15. travnja 2019. odbačen kao nepravovremen uz obrazloženje kako je člankom 54. stavka 1. ZPU-a propisano da korisnik poštanske usluge može podnijeti prigovor u roku od tri mjeseca od dana predaje poštanske pošiljke HP-u za pošiljke u unutarnjem prometu te da je u provedenom postupku utvrđeno da je predmetna pošiljka zaprimljena dana 21. siječnja 2019. u 21109 Split a korisnik da je prigovor podnio tek dana 15. travnja 2019. Navedena Odluka sadrži uputu o pravnom lijeku sukladno kojoj je tužitelj dana 11. lipnja 2019. protiv iste podnio pritužbu Povjerenstvu za pritužbe potrošača pri zainteresiranoj osobi u bitnome navodeći da je prigovor podnio pravovremeno. Navedeno povjerenstvo je Odlukom, broj: DP-07-022399/19 od 03. srpnja 2019. navedenu pritužbu odbilo te potvrdilo odluku Službe za korisnike. Ovom Odlukom, tužitelj, kao korisnik usluge, upućen je da, u slučaju neslaganja, može podnijeti zahtjev za rješavanje spora Hrvatskoj agenciji za mrežne djelatnosti (ovdje tuženiku).

Sukladno navedenoj uputi tužitelj je, obzirom da nije bio zadovoljan načinom na koji je riješen njegov prigovor i pritužba, tuženiku podnio zahtjev za rješavanje spora, kako je to gore pojašnjeno.

Postupajući po zahtjevu tužitelja, tuženik je od zainteresirane osobe zatražio očitovanje, a po kojem traženju je zainteresirana osoba i postupila te dostavila relevantnu dokumentaciju.

Osporavanom odlukom tuženik je zahtjev tužitelja odbacio kao nedopušten uz obrazloženje da u konkretnom slučaju nisu ispunjene zakonske pretpostavke za podnošenje prigovora propisane odredbom članka 54. ZPU-a. Tuženik naime u bitnome navodi da u konkretnom slučaju proizlazi kako je dan u koji pada događaj, od kojeg se računa rok za podnošenje predmetnog prigovora, sukladno odredbama članka 54. ZPU-a, 09. siječnja 2019., kada je pošiljatelj predao predmetnu pošiljku davatelju (o čemu se kao dokaz dostavlja preslika iz aplikacije HP-a o provjeri statusa pošiljke), a da je prema odredbama članka 80. ZUP-a zadnji dan roka za podnošenje prigovora, u konkretnom slučaju bio 10. travnja 2019., budući se za početak roka uzima prvi sljedeći dan od dana u koji pada događaj od kojeg se računa početak roka, a to je u konkretnom slučaju 10. siječnja 2019. Obzirom da je u postupku utvrđeno kako je korisnik prigovor uputio HP-e tek 15. travnja 2019., da proizlazi kako je isti podnesen izvan zakonskog roka, dakle, nepravovremeno, te da u konkretnom slučaju nisu ispunjene zakonske pretpostavke za podnošenje prigovora propisane odredbom članka 54. ZPU-a.

Ovaj sud prihvaća navedeni stav tuženika dok prigovore tužitelja drži neosnovanim.

Po ocjeni ovoga suda nije osnovan prigovor tužitelja da se rok za podnošenje prigovora HP-u računa različito za primatelja i za pošiljatelja, na način da se za pošiljatelja rok računa od dana kada je isti predao pošiljku HP-u, a za primatelja taj rok počinje teći od dana kada mu je HP predala pošiljku (ili ostavila obavijest o prispijeću). Naime, iz odredbi članka 2. stavak 1. točka 16., 20., 28., 33. i članka 37. ZPU-a jasno proizlazi, kako to tuženik pravilno navodi u odgovoru na tužbu, distinkcija između pojma predaje i uručenja, a navedeno je posebno jasno definirano i u Općim uvjetima o obavljanju univerzalne usluge HP-a budući je odredbom članka 26. istih propisano kako je prijem poštanskih pošiljaka postupak preuzimanja poštanskih pošiljaka radi uručenja primatelju te da preporučenu pošiljku pošiljatelj predaje uz odgovarajuću potvrdu, dok je iz odredbe članka 42. istih Općih uvjeta razvidno kako se pod uručenjem poštanskih pošiljaka podrazumijeva dostava i isporuka poštanskih pošiljaka primatelju, kao i to da se poštanske pošiljke za koje se izdaje potvrda o primitku, uručuju osobno primatelju. Uzevši u obzir sve izloženo te gore citirane odredbe proizlazi kako se pošiljka primatelju ne predaje već se ista primatelju uručuje. Stoga se rok za predaju prigovora zainteresiranoj osobi, i za pošiljatelja, i za primatelja računa od istog dana, a to je, po ocjeni ovoga suda, od dana predaje pošiljke davatelju. Tuženik po ocjeni ovoga suda pravilno navodi da bi u suprotnom zakonom bilo regulirano da se početak roka za podnošenje prigovora iz članka 54. ZPU-a za pošiljatelja računa od dana predaje pošiljke u sustav zainteresirane osobe, a za primatelja od dana njenog uručenja. Nadalje, je za reći da spisu tuženog tijela dostavljenog uz odgovor na tužbu prileži detaljan prikaz statusa predmetne pošiljke iz kojeg je razvidno da je dostava pošiljke pokušana 15. siječnja 2019. potom 23. siječnja 2019. te je na koncu tužitelju uručena 28. siječnja 2019. Stoga ovaj sud drži da je bez osnove prigovor tužitelja da je zainteresirana osoba imala obvezu isporučiti mu predmetnu pošiljku najkasnije 12. siječnja 2019. odnosno u roku od tri dana a što, u konkretnom slučaju nije učinjeno.

Slijedom svega navedenog je utvrditi da je tužitelj pritužbu podnio izvan zakonskog roka od tri mjeseca propisanog odredbom članka 54. stavak 1. ZPU-a. Stoga nisu ispunjene zakonske pretpostavke za pokretanje postupka te je, po ocjeni ovoga suda, osporavanom odlukom tuženika zahtjev tužitelja pravilno odbačen.

Suprotno navodima tužitelja, u konkretnom slučaju nije od značaja da li je osporavani akt nazvan odlukom ili rješenjem. Naime, odredbom članka 96. stavak 1. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ broj 47/09 – dalje ZUP) propisano je da se o upravnoj stvari odlučuje rješenjem. No, odredbom stavka 2. istog članka propisano je da sukladno zakonu, akt kojim se odlučuje o upravnoj stvari može imati i drugi naziv. Stoga je prigovor tužitelja u navedenom smislu neosnovan.

Uzevši u obzir sve izloženo ovaj sud drži da je osporavana odluka donesena u zakonito provedenom postupku, na temelju pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja i uz pravilnu primjenu materijalnog prava, dok prigovori tužitelja nisu osnovani niti su od utjecaja za drugačije rješavanje ove upravne stvari. Stoga, a obzirom da nisu ostvareni niti razlozi ništavosti rješenja iz odredbe članka 128. stavak 1. ZUP-a, na koje sud pazi po službenoj dužnosti, to je, temeljem odredbe članka 57. stavak 1. ZUS-a, tužbeni zahtjev tužitelja valjalo kao neosnovan odbiti odnosno odlučiti kao u izreci ove presude.

U Splitu, 25. siječnja 2021.

S U T K I N J A

Marica Goreta, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu (u četiri primjerka), pisano, u roku od 15 dana od dana dostave presude.

Za točnost otpisane ovlaštena službenica

Nataša Brajević

